

Κυριακή 25η Σεπτεμβρίου 2022

Κυριακή Α' Λουκᾶ.

(Λουκ. 5, 1 – 11).

*«ἐπί δέ τῷ ρήματί σου χαλάσω τό δί-
κτυον» (Λουκ. 5, 5).*

Ὁ Κύριος καί οἱ φαράδες πρωταγωνιστοῦν σήμερα στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα. Οἱ φαράδες πού σέ λίγο θά γίνουν ἀπόστολοι. Θά ἐγκαταλείψουν τή λίμνη τῆς Γεννησαρέτ, γιά νά ριχτοῦν στήν ἀπέραντη θάλασσα τῆς κοινωνίας. Ἀντί γιά τά ἄλογα φάρια τῆς λίμνης θά φαρεύουν τίς ψυχές τῶν λογικῶν ἀνθρώπων, πού πελαγοδρομοῦν στήν πολυκύμαντη θάλασσα τῆς ζωῆς. Τό θαῦμα μιᾶς ὑπερφυσικῆς φαριᾶς μέσα στό καταμεσήμερο, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ὑπέρογης

ὕπακοῆς στό κέλευσμα τοῦ Χριστοῦ, θά ὀδηγήσει τούς μαθητές στήν ἀνάληψη τοῦ δύσκολου ἔργου τῆς ἱεραποστολῆς.

Ἡ συνάντηση τοῦ Λυτρωτῆ μέ τόν ἄνθρωπο γίνεται κάτω ἀπό τίς πιό ἀπίθανες συνθήκες. Μετά ἀπό μία κοπιαστική καί ἄκαρπη βραδιά, μετά ἀπό μία ἐσωτερική καταρράκωση καί ἀπογοήτευση, μετά ἀπό μία ἐντελῶς ἀποτυχημένη ἐπαγγελματική προσπάθεια συναντάει ὁ Παντοδύναμος Θεός τόν ἀδύναμο ἄνθρωπο στό ἀκρογιάλι τῆς λίμνης. Τόν συναντάει στό ἀκρογιάλι τῆς ζωῆς νά ἔχει σκυμμένο τό κεφάλι, κομματιασμένο τό κορμί ἀπό τήν κούραση καί τήν ἀϋπνία, πνιγμένη τήν ψυχή ἀπό τά γιατί τῆς ἀποτυχίας. Ἐκείνη τή δύσκολη στιγμή πού ὁ ἄνθρωπος ἀπέτυχε μέ τόν ἰδρώτα του νά βγάλει τό μεροκάματό του, τή στιγμή πού οἱ ψαράδες θά γυρίσουν στά σπίτια καί στίς οἰκογένειές τους μέ ἄδεια χέρια, συναντοῦν ἐκεῖ στό ἀκρογιάλι τῶν σκέψε-

ων καί τῶν συναισθημάτων τόν Πλάστη καί Δημιουργό τους. Τήν ὥρα πού τό δράμα τῆς ἐπιβίωσης παίζεται γιά ἄλλη μία φορά, ἔρχεται ὁ Χριστός νά λύσει αὐτό τό δράμα. Ἔρχεται νά τό λύσει ὄχι γιά νά ἐντυπωσιάσει οὔτε γιά νά ὑποχρεώσει, ἀλλά γιά νά ἀνοίξει τήν προοπτική ἐνός πολύ μεγαλυτέρου δράματος, μιᾶς πολύ σημαντικότερης ἀποστολῆς, μιᾶς ὑπόθεσης πού δέν ἔχει νά κάνει μέ τό φάρμακα καί τήν ὑλική ἐπιτυχία τῶν ψαράδων, ἀλλά ἔχει νά κάνει μέ τήν ἄγρα καί τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ Κύριος γεμίζει τά ἄδεια δίχτυα τῶν ἀλιέων μέσα στό καταμεσήμερο, γιά νά τούς διαβεβαιώσει πώς, ἐάν ἀναλάβουν τό φάρμακα τῶν ἀνθρώπων στή σωτηρία, οἱ βιοτικές τους ὑποθέσεις θά λυθοῦν καί θά τακτοποιηθοῦν ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐγκαταλείπει τά βιοτικά, γιά νά δουλέψει στά πνευματικά, τότε ἀναλαμβάνει ὁ Θεός τίς

εὐθύνες τοῦ βιοπορισμοῦ του. Ὁ Θεός εἶναι ὁ πλέον στοργικός Πατέρας καί ἔχει τή φροντίδα ὅλων τῶν παιδιῶν Του, πολύ μάλιστα περισσότερο ἐκείνων πού δουλεύουν γιά τή δόξα Του καί γιά τήν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν τους.

Ἐάν λοιπόν ὁ ἄνθρωπος θέλει νά ἐξασφαλίσει μία χαρούμενη διαμονή πάνω στή γῆ καί ἐπιθυμεῖ νά μή στερηθεῖ τίποτε ἀπό τά ἀναγκαῖα γιά τή ζωή του, ἐάν θέλει νά ἀπολαύσει τήν ὕλη στίς σωστές της διαστάσεις, χωρίς ὑπερβολές καί καταχρήσεις, ἐάν θέλει νά ζήσει ἰσορροπημένος, ἤρεμος καί γεμάτος, τότε δέν ἔχει παρά νά ἐγκαταλείψει τόν ἑαυτό του καί τίς ὑποθέσεις του στή φροντίδα, στή μέριμνα, στή στοργή καί στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁχι βεβαίως γιά νά πέσει στή ραθυμία καί στήν τεμπελιά, ἀλλά γιά νά ἐργαστεῖ γιά τό εὐαγγέλιο, γιά τήν πνευματική προσφορά στούς ἄλλους, γιά νά συλλάβει ἀνθρώπους καί νά τούς παραδώσει στόν Σωτήρα Χριστό.

Όταν ο πιστός αφιερωθεί στον Ίησοῦ, τότε αφιερώνεται και ο Ίησοῦς σ' ἐκεῖνον. Τότε ο ἕνας δουλεύει γιά τόν Ἄλλο, μέσα σέ μία χαριτωμένη ἄμιλλα προσφορᾶς, κατά τήν ὁποία πάντοτε θριαμβεύει ὁ Κύριος πρὸς τό συμφέρον και τήν ἱκανοποίηση τοῦ ἀνθρώπου. Στήν ἐξαιρετικά ἀγχωτική ἐποχή μας αὐτό ἀκούγεται ἐξωπραγματικό. Μέσα στίς δύσκολες συνθῆκες τῆς ἐπιβίωσης σήμερα εἶναι παράλογο κάποιος νά νομίζει πῶς θά ζήσει μέ πληρότητα, ἐάν δέν κουραστεῖ, ἐάν δέν πατήσει ἐπί πτωμάτων, ἐάν δέν ἐξασφαλίσει τά συμφέροντά του, ἐάν δέν ἐκμεταλλευτεῖ τίς εὐκαιρίες, ἐάν δέν χρησιμοποιήσει θεμιτά και ἀθέμιτα μέσα γιά νά πλουτίσει. Ἀκόμη ὅμως και σ' αὐτή τήν τόσο ὑλοκρατούμενη ἐποχή ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ παραμένει ἀσάλευτη. Ὁ Κύριος ἔχει τόν τρόπο νά ἐξασφαλίσει τά πάντα στον δικό Του ἱεραπόστολο ἀκόμη και στίς πιό ἀπίθανες συνθῆκες.

Τό μόνο πού ζητάει ὁ Θεός ἀπό τόν ἐργάτη τοῦ εὐαγγελίου εἶναι ἡ ὑπακοή. Μία ὑπακοή πού ὑπερβαίνει τή λογική, πού νικάει τά δεδομένα, πού συντρίβει τά ἀναμενόμενα, πού ἐξαφανίζει τά αὐτονόητα, πού αἶρεται πάνω ἀπό τά φτηνά. Μία ὑπακοή πού βλέπει πίσω ἀπό τή βιτρίνα. Μία ὑπακοή πού ἐλευθερώνει αὐτόν ὁ ὁποῖος δεσμεύεται μαζί της. Πού δίνει ἀξία σ' αὐτόν πού ταπεινώνεται γιά τό χατίρι της. Μία ὑπακοή πού εἶναι ἓνας θρίαμβος τῆς πίστεως, μία καταξίωση τῆς ἐμπιστοσύνης στόν Θεό. Ὁ Κύριος ζητάει μία ὑπακοή ἡ ὁποία γίνεται ἀπό καθαρή ἀγάπη γιά τό πρόσωπό Του. Μία τέτοια ὑπακοή ἔκανε ὁ Πέτρος, ὅταν εἶπε στόν Χριστό: «ἐπί δέ τῷ ρήματί σου χαλάσω τό δίκτυον». Μία τέτοια ὑπακοή γέμισε τά δίχτυα του μέ ψάρια καί τόν κατέστησε πρωτοκορυφαῖο Ἀπόστολο τῆς Ἐκκλησίας.

Στήν πολυτάραχη ζωή μας ἔχουμε δύο ἐπιλογές. Ἡ πρώτη εἶναι νά διαχειριστοῦμε τίς ὑποθέσεις τοῦ βίου μόνοι μας, μέ τίς δυνατότητες καί τά χαρίσματα πού ἔχουμε. Νά περιπλακοῦμε στά δαιδαλώδη μονοπάτια τοῦ ἄγχους, τῆς κακίας καί τῆς κούρασης. Νά παλέψουμε γιά ὅ,τι θεωροῦμε καλύτερο καί νά ὑπομείνουμε τά ραπίσματα πού ἀλύπητα θά μᾶς δώσει ἡ ζωή. Ἡ δεύτερη εἶναι νά ἀφήσουμε ὅλες τίς ὑποθέσεις μας στή δύναμη καί στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἐμεῖς νά ἀφιερωθοῦμε στήν ἐργασία τοῦ εὐαγγελίου Του καί στή διάδοση τῆς δόξας Του. Τότε θά ἀναλάβει τίς ὑποθέσεις μας Ἐκεῖνος. Θά γίνει ὁ διαχειριστής τοῦ σπιτιοῦ μας, τοῦ ἑαυτοῦ μας, τῶν δικῶν μας προσώπων. Θά γίνει ὁ πλέον ἀποδοτικός ἐργάτης μας, ἐπειδή θά ἐκτιμήσει τήν ἐργασία πού θά κάνουμε ἐμεῖς γιά Ἐκεῖνον. Ἄς φαλιδίσουμε λοιπόν τήν ἐπαρσή μας. Ἄς ρίξουμε τά δίχτυα τοῦ ἰδρώτα

μας ἀκόμη καί μέσα στό μεσημέρι. Εἶναι βέβαιο πώς ὁ Θεός ἔχει τή δύναμη νά τά γεμίσει, ἀκόμη καί κάτω ἀπό τίς πιό δύσκολες συνθῆκες. Ἡ δύναμή Του εἶναι ἄνευ ὁρίων καί χαρίζεται ἄνευ ὅρων σέ ὅποιον τήν ἐμπιστεύεται καί προστρέχει σ' αὐτήν.

Μακάρι αὐτῆς τῆς θεϊκῆς δύναμης νά γινώμαστε εὐλογημένοι ἀποδέκτες μέ τήν ὑπακοή καί τή δουλειά μας, γιά νά χαιρόμαστε τήν πλούσια καί χαρούμενη καρποφορία της, τώρα μέν στή σύντομη ἐπίγεια ζωή μας ἀλλά καί πάντοτε στήν ἀτελεύτητη αἰωνιότητα τοῦ Παραδείσου. Ἀμήν.